

πάλληλος γὰρ τὸ βάλλω τὸ γραμμίαι καὶ πὼς μπορεῖ γὰρ γόγγυ. Κ' εἶτοι ἔκαμε ὁ Μανόλης, Μὰ ἐγὼ, μάτια μου, δὲν ἔχω τὴν παραμικρὴ ἐλπίδα κ' εἶμαι δέβναι πὼς τὸ γιωχό μου τὸ γραμματάκι (γραμματάκι, δηλαδή, τὸ γέρονι ὁ λόγος, γιατί θὰ διῆς πὼς εἶναι τόμος σωστός), πὼς τὸ γιωχό μου τὸ κακόμοιρο τὸ γραμματάκι, ποὺ θὰ σοῦ ἔφερνε τὸν καημό μου ὅλονε, ὅλη μου τὴν ἀγάπη, ἔμεινε στὴ θουνά μας καὶ πὼς θὰ τὸ λάβῃς μονάχα μετὰ τὸ σημεῖρό μου, τοῦτο, μετὰ τὸ ἐρχόμενο ταχυδρομεῖο.

Πῶς, ἀχ! πὼς θὰ κάμῃς, λατρεμένη μου ἐσύ, δίχως εἰδησι καμιά, ἴσια μετὰ τὸν γόγγυ; Δὲ θέλωσα γὰρ σοῦ τελεγραφήσω ἀμέσως, — δὲ μοῦ εἶναι καὶ πολλὸ ἔγκολο — γιὰ τὰ μὴ σὲ ἀνησυχοῦ ἀπὸ σήμερον. Μὰ τὴ μέρα τὴν ἴδια, πορὸν πορὸν, θὰ σοῦ βγάλω τελέγραμμα καὶ πειδὴ δὲ θὰ μοῦ εἶναι βολικό γὰρ σοὶ τὰ ξεδιμῆσω. θὰ βάλλω μονάχα δὲ γιὰ : « Τὰ χι δ ε ρ ι ε ι ο ε λ λ α ξ ε ». Ἄ τὰ μὴν τύχη καὶ στοχαστῆς ὁ Θεὸς ξαίρει τί γιὰ τὴν ὑγεία μου ἢ γιὰ τίποτις ἄλλο καὶ χάσῃς τὸ νού σου.

Ἰδὼς δὲν ἔχεις καλέ μου, πόσο καὶ πόσο βασανίζομαι τώρα κ' ὅλη τὴν ἐπὶθεση ἀμυγή. Ἀλλὰ γὰρ οὐλογοῦμαι δὲν ἔχω ἀπὸ τὰ δικὰ μας. Ἀδύνατο γὰρ ξαποκοιτηθῆναι. Ἦ κούραση πάρα πολλή. Σὲ φιλοῦ μ' ὅλη μου τὴν ψυχὴ καὶ μετὰ τὴ ζωὴ μου ὅληνε, Σ' ἀγαπῶ.

(Ακολουθεῖ)

ΤΑΠΕΙΝΑ

Σκύβω καὶ προσκυνῶ
τὸ κάθε ταπεινό,
καὶ τὸ σκουληκὶ καὶ τὸ γιωχό τὸ λουλουδάκι.
Στέκοι καὶ ἰατροῦκό,
τώραϊο, τὸ μαγικό,
θλιμμένο τραγουδάκι.

Κι ἂν εἶναι τὸ σπιτάκι μου κλειστό,
ἀπολιθομονημένος μέσα σὸ
μικρό μου περβολάκι,
ἀκούω μιὰ προσευχή,
ποῦ ἀγνὴ ψυχὴ,
τονίζει στὰ κλαδιά — κάποιον πουλάκι.
Καὶ πάω καὶ κάθονμαι γὰρ πιῶ
μετὰ τοὺς λεβέντες μου τὸ πιό
γλυκὸ κρασάκι,
πέρα, σὸ ταπεινό,
τὸ σκοτεινόν,
στὴν ἄκρια τοῦ χωριοῦ, πλακαδικάκι.

Τὰ πορευμένα χεῖλια θὰ μοῦ εἰποῦν
ποιοὶ ξαίρουν νάγαπούν,
καὶ γὰρ παθαίνουν
καὶ στὰ θολὰ τὰ μάτια θὲ γὰρ ἰδῶ
πόσες ἄγνες ψυχὲς σὸν κόσμο ἐδῶ
οὐκ ἀπαρτεταμένες ἀπομένουν....

ΓΙΑΝΝΗΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΣ

Ν. ΓΚΑΡΙΝ—ΜΙΧΑΗΛΟΒΣΚΗ

Ο ΚΑΛΙΤΕΧΝΗΣ

.....Καὶ δὲ θὰ παραχωρεῖς
ὁ ἄνθρωπος τὴ θέση τοῦ στοὺς ἀγγέλους,
καὶ μετὰ, σὺ θάνατο δὲ θὰ λύγισε,
ἂ δὲν εἶχε ἀδύνατη θέληση.

Κάτω ἀπὸ τὸ θόλο ἱριδοχρώματος οὐρανοῦ, πολὺ σιμά στὴ θαυγάλαση θάλασσα, ζοῦσε ἕνας μεγάλος καλλιτέχνης.

Οἱ ἄνθρωποι τὸν εἶχανε γιὰ μεγαλοφυῆ.

Τόσο τιποτένιο ὅμως εἶτανε κείνο, ποῦ ἔβγαυε ἀπὸ τὰ χεῖρια του, μπροστὰ σὲ κείνο ποῦ ποδοῦσε γὰρ κάμει!

Ποδοῦσε!... Ποδοῦσε σὲ ἐξάισια πλαστικὴ εἰκόνα γὰρ κλείσει ὅλη τὴν ἀγνόητη τοῦρανοῦ, ὅλη τὴν ὁμορφιὰ τῆς γῆς.

Κι ὁ τεχνίτης ἀναζητοῦσε ἐπίμονα τὴν ἐξάισια μορφὴ τῆς ψυχῆς του. Τὴ ζητοῦσε στὴν τρυφερὴν ἀνάσα τῆς ἀνοιξῆς, διὰν οἱ πασκαλιὲς κ' οἱ ἀμυγδαλιὲς τὸν ἔρραναν μετὰ τὰ λούλουδά τους· στὶς σκοτεινὲς νύχτες ἰερῶν καλοκαιριοῦ, διὰν τόσο παθητικὰ χινοῦσε ἡ θάλασσα πάνω στὰ κροκιάλια τοῦ περβολιοῦ του· σὸ ἀσάλευτο χυνόπαρο, διὰν ὁλόκερο μετὰ τὴ χρυσάφεια του στολὴ καὶ τὰ ὀνειροπολήματά του γιὰ τὸ καλοκαίρι ἔγερνε ἀπάνω του καὶ τρυφερὰ ψιθύριζε κομμάτιασέ μου· τὸ χειμῶνα, διὰν φουστῶσε ὁ παγερός ἄνεμος κ' ἡ θορόχῃ ἔδερνε τὰ παράθυρα καὶ μέσ τὸν ἱζάκι πορφυρίζε ἡ φωτιά. Στὶς θαμπὲς ὀπτασίες ἔδλεπε τὴ μορφὴ τῆς ὁ καλλιτέχνης καὶ ἔαφνον ἔαφνον μιὰ φορὰ ὅλη τὴν πολυαρκαμένη μορφὴ τῆς. Τὰ αἰώνια χρώματα τῆς φύσεως γινότανε τὸ ἕνα σὸ ἄλλο, ὁ ἥλιος χρύσωσε καὶ τὸν οὐρανὸ καὶ τὴ θάλασσα, κι διὰν ἄγγαξε τὰ νερά τῆς καὶ πυρωθῆκανε μαζὶ οὐρανό καὶ θάλασσα, τότε σὲ ἄδυσσο φῶτων ἀντίκρουσε ὁ τεχνίτης, ἐκεῖ σὸ παραθύρι, ἀπὸ γαλαζόπατρα καὶ φλόγα σὸ ἀγνωστο πέραν, τὴν ὑπέροχη σὰν ὄνειρο, σὰ ρεμβασμός, τὴν ἐξάισια μορφὴ τῆς ψυχῆς του.

Αὐτὸ εἶτανε μόνο γιὰ μιὰ στιγμὴ, μιὰ ἐξαιρετικὴ στιγμὴ ὑπερέντασης, ποῦ ὁ ἄνθρωπος πολλὰς φορὰς ἔπεσαν τὸν ἴδιο τὸν ἐαυτὸ του, τὴ δύναμή του. Μετὰ τὴ δύναμη καθάριας ἐρωτευμένης ψυχῆς ὁ τεχνίτης μπόρεσε γὰρ κρατήσῃ στὴ φαντασία του τὴν εἰκόνα ἐκείνη καὶ γὰρ τὴ ζωντανέψει σὸ μάραρο.

Πολὺ σιμά στὴ γαλάζια θάλασσα, ἀντάμα σὸν τόπο ἐκεῖνο, ὅπου σὸν οὐρανὸ εἶτανε μαζεμένοι σὰ σὲ συμβούλιο οἱ Θεοί, σάρκωσε ὁ μεγάλος τεχνίτης τὴ μορφὴ τῆς, σὲ ζωντανό, μαγευτικὸ σῶμα.

Μὲ κατάπληξη οἱ Θεοὶ κοιτάζανε κ' ἔλεγον·

— Αὐτὸς ἐκεῖ δημιουργοῦσε κατὰ ἀνάγκη μεγαλύνετο ἀπὸ κείνο, ποῦ δημιουργήσαμε μεῖς.

Καὶ οἱ Θεοὶ τοῦ εἶπανε·

— Ναί, εἶσαι μεγάλος τεχνίτης, ἴσως μετὰ μᾶς. Ζήτισε λοιπὸν ἀπὸ μᾶς ὅ,τι θέλεις.

— Χαρίστε τῆς ζωῆς. Δὲν τὸ ζητῶ γιὰ τὸν ἐαυτὸ μου, γὰρ γὰρ γὰρ μπορέσει γὰρ ξεπληρώσει τὸν προσωρισμὸ τῆς στὴ γῆ.

— Ναί, λοιπὸν, ἂς γίνῃ, — εἶπαν οἱ Θεοί.

Καὶ τὸ ἔγαλα ἀνέστη.

Μὰ τὴ στιγμὴ αὐτή, τί εἶτανε ποῦ ἔκανε ὁ τεχνίτης, διὰν ἐκείνη γυμνὴ, — ὅλα τὰ θέληματα τῆς γῆς,